

PRIMLJENO

25-10-2019

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

TRGOVAČKI SUD 02
U ZAGREBU
PRIMLJENO
16-10-2019
poštom — neposredno
u..... primj..... priloga
pristoba.....

Poslovni broj: 61 PŽ-3893/2019-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednika vijeća, Božene Zajec, suca izvjestitelja i dr. sc. Jelene Čuveljak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja GLUMINA BANKA d.d. u stečaju, OIB 82806041381, Zagreb, Kennedyev trg 6B, kojeg zastupa punomoćnik Zlatko Mičin, odvjetnik u Zagrebu, Mažuranićev trg 3, protiv tuženika INTESA SANPAOLO BANKA d.d. (ranije: UPI BANKA d.d.), Sarajevo, Obala Kulina bana 9a, Federacija Bosne i Hercegovine, kojega zastupa punomoćnik Draško Semren, odvjetnik u Zagrebu, Malešnica 31, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2822/2001 od 21. studenoga 2006., u sjednici vijeća održanoj 18. rujna 2019.

presudio je

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2822/2001 od 21. studenoga 2006. u točki I. njezine izreke i sudi:

1. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema tužiteljevoj stečajnoj masi ugovor o zamjeni dionica sklopljen između stranaka 22. prosinca 1998.

2. Nalaže se tuženiku vratiti u tužiteljevu stečajnu masu stečene imovinske koristi u iznosu od 511.291,88 EUR (petstojedanaeststisućadjetodevedesetjedan euro i osamdesetosam centi) s kamatama koje teku od 21. studenoga 2006. kao dana donošenja prvostupanjske presude do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju za euro, u roku osam dana.

3. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 423.351,35 kn (četitistodvadesettritisučetristopedesetjednu kunu i tridesetpet lipa) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 18. rujna 2019. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku osam dana.

4. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 214.515,75 kn (dvjestočetnaeststisućapetstopetnaest kuna i sedamdesetpet lipa) s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

Trgovački sud u Zagrebu je presudom poslovni broj P-2822/2001 od 21. studenoga 2006. odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje da je bez pravnog učinka prema tužiteljevoj stečajnoj masi ugovor o zamjeni dionica sklopljen između stranaka 22. prosinca 1998. i za vraćanje u tužiteljevu stečajnu masu stečenih imovinskih koristi u iznosu od 1.000.000,00 DEM, koji iznos konvertiran na dan 1. siječnja 2002. iznosi 511.291,88 EUR s kamatom na taj iznos koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju za EUR, te za naknadu parničnih troškova s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka I. izreke), te je naložio tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od u iznosu od 20.981,07 kn (točka II. izreke).

Protiv navedene presude tužitelj je podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga s prijedlogom da se preinači, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 57.157,00 kn.

U odgovoru na žalbu tuženik je u cijelosti osporio tužiteljeve žalbene navode. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu.

Presudom ovoga suda poslovni broj PŽ-772/2007 od 22. studenoga 2011. odbijena je tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđena citirana presuda u točki I. njezine izreke (točka I. izreke), dok je citirana presuda preinačena u točki II. njezine izreke na način da je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 20.981,07 kn (točka II. izreke). Točkom III. izreke citirane presude ovoga suda odbijen je tužiteljev zahtjev za naknadu troška žalbe u iznosu od 57.157,00 kn.

Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Revt-147/12 od 8. prosinca 2015. ukinuo presudu ovoga suda poslovni broj PŽ-772/2007 od 22. studenoga 2011. u točki I. njezine izreke i u tom dijelu predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje, s time da je odluka o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka ostavljena za konačnu odluku.

Presudom ovoga suda poslovni broj PŽ-2488/2016 od 28. lipnja 2017. odbijena je tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđena citirana prvostupanjska presuda u točki I. njezine izreke.

Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Revt-510/16 od 5. veljače 2019. ukinuo presudu ovoga suda poslovni broj PŽ-2488/2016 od 28. lipnja 2017. i predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje, ali pred drugo vijeće, s time da je odluka o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka ostavljena za konačnu odluku.

Žalba je osnovana.

Budući da je presudom ovoga suda poslovni broj PŽ-772/2007 od 22. studenoga 2011. pobijana presuda preinačena u točki II. njezine izreke na način da je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 20.981,07 kn (točka II. izreke), te da je rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-510/16 od 5. veljače 2019. ukinuta presuda ovoga suda poslovni broj PŽ-2488/2016 od 28. lipnja 2017. kojom je

odbijena tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđena pobijana presuda u točki I. njezine izreke, to je u ponovnom postupku ovaj sud ponovno ispitao pobijanu presudu u točki I. njezine izreke. Ispitavši u navedenom dijelu pobijanu presudu na temelju odredaba članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je iz činjenica što ih je utvrdio prvostupanjski sud izveo nepravilan zaključak o postojanju drugih činjenica, a na tim činjenicama je utemeljena presuda. Osim toga, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo.

Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda kako su u konkretnom slučaju ispunjene sve procesnoppravne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji tužitelja kao stečajnog dužnika. Naime, tužba je podnesena 28. travnja 2001., dakle, unutar prekluzivnog roka iz članka 141. stavka 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98 i 123/03, dalje: SZ) od dvije godine od otvaranja stečajnoga postupka nad tužiteljem koji je otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-83/99 od 30. travnja 1999. Osim toga, tužba je, u skladu s odredbom članka 141. stavka 4. SZ-a podnesena na temelju odobrenja stečajnog suca poslovni broj St-83/99 od 24. travnja 2011. (str. 5. spisa).

Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio kako su u konkretnom slučaju ispunjene sve opće pretpostavke za pobijanje iz članka 127. stavka 1. SZ-a. Naime, nesporno je da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-83/99 od 30. travnja 1999. čime je ispunjena prva opća pretpostavka za pobijanje. S obzirom na to da je ugovor o zamjeni dionica, koji je predmet pobijanja, sklopljen između ovdje parničnih stranaka 22. prosinca 1998. (list 6. spisa; dalje: ugovor), proizlazi da je pobijana radnja poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem čime je ispunjena i druga opća pretpostavka za pobijanje.

Iz članaka 1. i 2. ugovora proizlazi kako je tim ugovorom tužitelj dao u zamjenu ovdje tuženiku 1000 osnivačkih dionica III. emisije ovdje tuženika u iznosu od 1.000.000,00 DEM, dok je tuženik dao tužitelju 37.480 redovnih dionica ovdje tužitelja koje glase na donositelja, IV. emisije, serije B, od kontrolnog broja 874801 do 912280 pojedinačne nominalne vrijednosti od 100,00 kn. U tijeku prvostupanjskoga postupka tuženik je učinio nespornom činjenicu kako je dionice koje je stekao na temelju ugovora tuženik otuđio po nominalnoj vrijednosti (str. 73. spisa). S druge strane, iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije Ljerke Živković od 8. lipnja 2006. (str. 84.-89. spisa) u bitnome proizlazi kako u trenutku sklapanja ugovora tužiteljeve dionice nisu imale tržišnu vrijednost i nisu kotirale na tržištu, dok su dionice koje je tuženik stekao od tužitelja bile likvidne dionice. Dakle, na temelju ugovora tužitelj je od tuženika stekao dionice koje nisu imale tržišnu vrijednost i nisu kotirale na tržištu, dok je u zamjenu za takve bezvrijedne dionice tuženiku dao likvidne dionice u iznosu od 1.000.000,00 DEM, koje je tuženik nesporno otuđio po nominalnoj vrijednosti. Zbog toga, a s obzirom na to da iz isprava u spisu proizlazi da tužiteljeva stečajna masa nije dovoljna za namirenje svih stečajnih vjerovnika, to je pobijanom radnjom smanjena mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika tužitelja kao stečajnog dužnika čime je došlo do oštećenja vjerovnika pa je ispunjenja i treća opća pretpostavka za pobijanje. Budući da bi se vraćanjem u tužiteljevu stečajnu masu koristi ostvarenih pobijenom radnjom povećala

stečajna masa te bi došlo do veće mogućnosti namirenja ukupnosti svih stečajnih vjerovnika tužitelja, to je ispunjena i četvrta opća pretpostavka za pobijanje.

Međutim, osnovano ističe žalitelj da su, suprotno utvrđenju prvostupanjskoga suda, u konkretnom slučaju ispunjene i posebne pretpostavke za pobijanje ugovora iz članka 131. stavka 1. i 2. SZ-a.

U konkretnom slučaju ugovor je sklopljen 22. prosinca 1998., dok je prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka nad tužiteljem kao dužnikom podnesen 6. travnja 1999. Dakle, pobijana radnja poduzeta je tri (3) i pol mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka iz čega proizlazi kako je ta radnja nesporno poduzeta unutar roka od deset (10) godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka nad tužiteljem kao stečajnim dužnikom. Time je ispunjena prva pretpostavka iz članka 131. stavka 1. SZ-a za pobijanje. Nadalje, nije sporna činjenica da je u trenutku sklapanja ugovora, odnosno poduzimanja sporne radnje tužiteljev račun bio u neprekidnoj blokadi od 17. srpnja 1998. pa sve do otvaranja stečajnog postupka 30. travnja 1999. kada je neprekidna blokada iznosila 288 dana. Prema tome, tužitelj, odnosno njegov tadašnji zastupnik po zakonu je u trenutku sklapanja ugovora nesumnjivo morao znati za tu blokadu računa. Osim toga, postupajući s dužnom pažnjom urednog i savjesnog gospodarstvenika, tužitelj, odnosno njegov tadašnji zastupnik po zakonu je morao znati i za činjenicu da u trenutku sklapanja ugovora dionice koje je tužitelj stekao na temelju ugovora nisu imale nikakvu tržišnu vrijednost. Stoga je, postupajući s navedenom pažnjom, znao i da će sklapanjem ugovora na temelju kojeg je tužitelj stekao bezvrijedne dionice u zamjenu za likvidne dionice znao, a u svakom slučaju je morao znati da će na taj način doći do umanjenja tužiteljeve imovine kao potencijalne stečajne mase, a time i do smanjenja mogućnosti namirenja potencijalnih vjerovnika, ali je unatoč tome pristao na sklapanje takvog ugovora. Zbog toga je u trenutku sklapanja ugovora, odnosno poduzimanja sporne radnje postojala namjera tužitelja da sklapanjem tog ugovora oštetiti svoje vjerovnike čime je ispunjena i druga pretpostavka iz članka 131. stavka 1. SZ-a za pobijanje, kao što je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud. Međutim, osnovano ističe žalitelj da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio da nije ispunjena i treća pretpostavka koja se odnosi na tuženikovo znanje za namjeru oštećenja tužiteljevih vjerovnika. Naime, u konkretnom slučaju je nesporna činjenica da je tuženik bio ne samo tužiteljev komitent, već i njegov dioničar. Zbog toga je tuženik, koji je pored toga i banka, odnosno osoba koja u pravnim poslovima treba nastupati s pažnjom dobrog gospodarstvenika, znao, odnosno morao znati da tužitelju kao dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje. Osim toga, sporna radnja se odnosi upravo na promet dionicama pri kojem je ne samo tužitelj, već i tuženik, znao, odnosno morao znati za vrijednost dionica, a time i za prijetecu nesposobnost za plaćanje, koja je nesporno postojala kod tužitelja u trenutku sklapanja ugovora, a koja se neposredno reflektira na vrijednost dionica. Stoga je, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, u vrijeme sklapanja ugovora tuženik znao za namjeru tužitelja kao dužnika da oštetiti vjerovnike čime je ispunjena i treća pretpostavka za pobijanje iz članka 131. stavka 1. SZ-a kao što to osnovano ističe žalitelj.

Osim toga, osnovano ističe žalitelj da je pogrešan zaključak prvostupanjskoga suda da se u konkretnom slučaju ne radi o pravnoj radi dužnika bez naknade ili uz neznatnu naknadu u smislu odredaba članka 132. SZ-a. Navedeni zaključak prvostupanjski sud temelji isključivo na tvrdnji da je predmet ugovora o zamjeni jasno određen sa svim elementima ugovora po članku 552. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94,

111/93, 107/95, 7/96 i 91/96; dalje: ZOO/91), te na tvrdnji da je postojala volja ugovornih stranaka u smislu obostranog utvrđivanja nominalne vrijednosti dionica svake ugovorne strane. Odredbom članka 552. stavka 1. ZOO/91 propisano je da se ugovorom o zamjeni svaki ugovaratelj obvezuje prema svom suugovaratelju da preda stvar koja se zamjenjuje tako da on stekne pravo raspolaganja odnosno pravo vlasništva. U konkretnom slučaju je nesporno da ugovor sadrži bitne sastojke ugovora o zamjeni u smislu citirane odredbe članka 552. stavka 1. ZOO/91, te da je u konkretnom slučaju između ovdje parničnih stranaka kao suugovaratelja došlo do zamjene dionica. Međutim, za pravnu kvalifikaciju ugovora kao radnje bez naknade ili uz neznatnu naknadu u smislu odredaba članka 132. SZ-a odlučno je, je li tuženik kao osoba prema kojoj je pobijana radnja poduzeta na temelju ugovora dužan ispuniti dužniku ili trećemu nekakvu protučinidbu odgovarajuće vrijednosti, odnosno je li tuženik kao onaj prema kojem je radnja poduzeta na temelju ugovora, bio dužan dužniku ili trećemu uzvratiti činidbom koja bi se mogla smatrati neznatnom vrijednošću s obzirom na vrijednost dužnikove činidbe. Ako je odgovor u oba slučaja negativan, tada se u prvom slučaju radi o radnji bez naknade, a u drugom slučaju o radnji uz neznatnu naknadu koje se mogu pobijati uz ispunjenje posebnih pretpostavki iz članka 132. SZ-a na koje se žalitelj poziva u tijeku prvostupanjskoga postupka i u predmetnoj žalbi.

U konkretnom slučaju je, kao što je prethodno obrazloženo, na temelju ugovora tužitelj od tuženika dobio dionice koje nisu imale tržišnu vrijednost i nisu kotirale na tržištu, dok je u zamjenu za takve bezvrijedne dionice tuženiku dao likvidne dionice u iznosu od 1.000.000,00 DEM, koje je tuženik nesporno otuđio po nominalnoj vrijednosti. Dakle, na temelju ugovora tuženik kao osoba prema kojem je ta radnja poduzeta nije bio dužan tužitelju uzvratiti protučinidbom odgovarajuće vrijednosti, odnosno na strani tuženika je izostala protučinidba odgovarajuće vrijednosti. Zbog toga se, suprotno stajalištu prvostupanjskoga suda, u konkretnom slučaju radi o pravnoj radnji bez naknade u smislu odredaba članka 132. SZ-a kao što to osnovano ističe žalitelj, koja se može pobijati uz ispunjenje posebnih pretpostavki propisanih tim odredbama.

Stoga se, kao što je prethodno, obrazloženo radi o dužnikovoj radnji bez naknade kojom se oštećuju vjerovnici čime su ispunjene prve dvije pozitivne pretpostavke za pobijanje iz članka 132. stavka 1. SZ-a. Ugovor je sklopljen 22. prosinca 1998., dok je prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka nad tužiteljem kao dužnikom podnesen 6. travnja 1999. Iz navedenog proizlazi kako je pobijana radnja poduzeta tri (3) i pol mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka. Dakle, sporna radnja je nesporno poduzeta unutar roka od četiri (4) godine, odnosno u roku koji je kraći od četiri (4) godine računajući unatrag od dana podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka nad tužiteljem kao dužnikom čime je ispunjena i treća negativna pretpostavka iz članka 132. stavka 1. SZ-a. Konačno, ispunjena je i četvrta negativna pretpostavka iz članka 132. stavka 2. SZ-a jer se u konkretnom slučaju nesporno ne radi o uobičajenom daru neznatne vrijednosti. Stoga osnovano ističe žalitelj da su u konkretnom slučaju ispunjene i posebne pretpostavke iz članka 132. SZ-a za pobijanje.

Budući da su u konkretnom slučaju ispunjenje sve opće pretpostavke iz članka 127. SZ-a, kao i posebne pretpostavke iz članka 131. stavaka 1. i 2. SZ-a, a ujedno i posebne pretpostavke iz članka 132. stavaka 1. i 2. SZ-a, to je, uzevši u obzir navedeno, valjalo pravilnom primjenom odredbe članka 141. stavka 5. SZ-a, utvrditi da je sporna radnja bez učinka prema tužiteljevoj stečajnoj masi.

Osim toga, na temelju odredbe članka 141. stavka 5. SZ-a, tužitelj ima pravo i na vraćanje u stečajnu masu svih imovinskih koristi stečenih na osnovi spornog ugovora. U konkretnom slučaju je nesporno da je na temelju ugovora tuženik stekao od tužitelja 1000 osnivačkih dionica III emisije ovdje tuženika u iznosu od 1.000.000,00 DEM koje je tuženik nesporno otuđio upravo po njihovoj nominalnoj vrijednosti. Primjenom tečaja euro konverzije u omjeru 1EUR = 1,95583 DEM, iznos od 1.000.000,00 DEM, koji je tuženik stekao na temelju ugovora, iznosi upravo utuženih 511.291,88 EUR. Stoga je pravilnom primjenom odredbe članka 141. stavka 5. SZ-a, valjalo ocijeniti osnovanim i dio tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 511.291,88 EUR s kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude (21. studenoga 2006.) do isplate po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju za euro, kao što to tužitelj zahtijeva u tužbenom zahtjevu (članak 2. stavak 1. ZPP-a).

Slijedom navedenog valjalo je, pravilnom primjenom odredaba članka 141. stavaka 5. u vezi s odredbama članka 127. stavka 1. i članaka 131. i 132. SZ-a, u cijelosti prihvatiti tužbeni zahtjev usmjeren na pobijanje ugovora.

S obzirom na to da je tužitelj u cijelosti uspio u ovom sporu, to, u skladu s odredbom članka 154. stavka 1. ZPP-a, ima pravo na naknadu troškova postupka. U skladu s odredbom članka 166. stavka 2. ZPP-a, valjalo je donijeti odluku o troškovima cijelog postupka. Prilikom odlučivanja o troškovima, tužitelju su u skladu s odredbom članka 155. stavak 1. ZPP-a, određeni samo oni troškovi koji su bili potrebni radi vođenja ovog parničnog postupka, prema vrijednosti predmeta spora označenoj u tužbi u iznosu od 3.748.000,00 kn.

Tužitelj ima pravo na naknadu troškova sastavljanja tužbe u iznosu od 37.780,00 kn (Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 69/93, 87/93, 16/94 i 11/96, dalje: OT/93), obrazloženog podneska od 16. studenoga 2005. u kojem se odgovara na navode iz odgovora na tužbu u iznosu od 37.780,00 kn (Tbr. 8. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 91/04 i 37/05, dalje: OT), podnesaka od 12. siječnja 2006., 9. veljače 2006. i 14. srpnja 2006. u iznosu od 500,00 kn za svaki podnesak (Tbr. 8. točka 3. OT), te zastupanja na ročištima 7. studenoga 2005. u iznosu od 500,00 kn (Tbr. 9. točka 5. OT), 5. prosinca 2005. i 5. srpnja 2006. u iznosu od 18.890,00 kn za svako ročište (Tbr. 9. točka 2. OT), 23. siječnja 2006., 20. rujna 2006. i 6. studenoga 2006. u iznosu od 37.780,00 kn za svako ročište (Tbr. 9. točka 1. OT), odnosno ukupno 228.680,00 kn, što uvećano za PDV od 22% u iznosu od 50.309,60 kn, iznosi 278.989,60 kn, te trošak vještačenja u iznosu od 6.000,00 kn. Stoga tužitelj ima pravo na naknadu troškova prvostupanjskoga postupka u iznosu od 284.989,60 kn.

Osim toga, tužitelj ima pravo na naknadu troškova sastavljanja revizije od 12. veljače 2012. protiv presude ovoga suda poslovni broj PŽ-772/2007 od 22. studenoga 2011. u iznosu od 47.225,00 kn (Tbr. 10. točka 4. OT), uvećano za PDV od 23% u iznosu od 10.861,75 kn, što ukupno iznosi 58.086,75 kn, a ne 69.704,10 kn, kao što to neosnovano zahtijeva tužitelj. Stoga za sastavljanje navedene revizije tužitelj neosnovano zahtijeva naknadu troškova u iznosu od 11.617,35 kn. Osim toga, tužitelj nema pravo na naknadu eventualne sudske pristojbe na navedenu reviziju u jer u svom zahtjevu sadržanom u toj reviziji nije određeno naveo pravne radnje za čije poduzimanje zahtijeva naknadu sudskih pristojbi, niti iznos (visinu) sudskih pristojbi čiju naknadu zahtijeva za pojedinu parničnu radnju iako je to bio dužan učiniti u skladu s odredbama članka 164. stavaka 1. i 2. ZPP-a.

Konačno, tužitelj ima pravo i na naknadu troškova sastavljanja revizije od 1. kolovoza 2017. protiv presude ovoga suda poslovni broj PŽ-2488/2016 od 28. lipnja 2017. u zatraženom manjem iznosu od 56.220,00 kn (Tbr. 10. točka 6. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15), uvećano za PDV od 25% u iznosu od 14.055,00 kn, što ukupno iznosi 70.275,00 kn. Tužitelj ima pravo na naknadu troškova sudske pristojbe na navedenu reviziju u iznosu od 10.000,00 kn (Tar. broj 3. stavak 1. Tarife sudskih pristojbi iz Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15).

Stoga tužitelj ima pravo na naknadu troškova postupka u ukupnom iznosu od 423.351,35 kn. Na tako određene troškove tužitelj ima pravo i na zakonske zatezne kamate po stopi propisanoj odredbom članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 37/05, 41/08 i 125/11) za ostale odnose koje teku od dana donošenja ove drugostupanjske odluke kojom je preinačena pobijana presuda (članak 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17) do isplate.

Tužitelj nema pravo na naknadu troškova sastava prijedloga za određivanje privremene mjere s PDV-om u iznosu od 23.045,80 kn jer je tužitelj povukao taj prijedlog što je utvrđeno pravomoćnim rješenjem prvostupanjskog suda od 21. studenoga 2006. te je postupak u tom dijelu obustavljen (članak 158. stavak 1. ZPP-a). Za zastupanje na ročištu održanom 7. studenoga 2010. tužitelj nema pravo na zatraženi puni iznos nagrade s PDV-om u iznosu od 46.091,60 kn u skladu s Tbr. 9. točka 1. OT jer se na tom ročištu nije raspravljalo o glavnoj stvari, niti su se izvodili dokazi, već je to ročište odgođeno prije početka raspravljanja. Stoga za zastupanje na tom ročištu tužitelj neosnovano zahtijeva naknadu troškova u iznosu od 45.481,60 kn. Isto tako, za zastupanje na ročištima održanim 5. prosinca 2005. i 5. srpnja 2006. tužitelj nema pravo na zatraženi puni iznos nagrade s PDV-om u iznosu od 46.091,60 kn u skladu s Tbr. 9. točka 1. OT jer se na tim ročištima nije raspravljalo o glavnoj stvari, niti su se izvodili dokazi, već se raspravljalo samo o procesnim pitanjima. Stoga za zastupanje na svakom od tih ročišta tužitelj neosnovano zahtijeva naknadu troškova u iznosu od 23.045,80 kn, što za oba ročišta ukupno iznosi 46.091,60 kn. Za sastavljanje podnesaka od 12. siječnja 2006. i 14. srpnja 2006. tužitelj nema pravo na zatraženi puni iznos nagrade s PDV-om u iznosu od 46.091,60 kn za svaki podnesak u skladu s Tbr. 8. točka 1. OT jer iz sadržaja tih podnesaka proizlazi kako se ne radi niti o jednom od taksativno navedenih kategorija podnesaka iz Tbr. 8. točka 1. OT za čiji bi sastav tužitelj imao pravo na puni iznos nagrade, već o podnescima koji spadaju u kategoriju „ostalih podnesaka“ u smislu Tbr. 8. točka 3. OT. Zbog toga za sastavljanje svakog od tih podnesaka tužitelj neosnovano zahtijeva naknadu troškova u iznosu od 45.481,60 kn, što za oba podneska iznosi 90.963,20 kn. Tužitelj nema pravo na naknadu troškova zastupanja na ročištu za objavu presude 21. studenoga 2006. u iznosu od 610,00 kn jer iz zapisnika s tog ročišta proizlazi kako tužitelj nije pristupio na to ročište zbog čega taj trošak za tužitelja nije niti nastao pa se ne radi o izdatku učinjenom u tijeku ili u povodu ovog postupka u smislu odredbe članka 151. stavka 1. ZPP-a. U zahtjevu za naknadu troškova (troškovnik na str. 102. spisa) tužitelj je samo općenito naveo kako zahtijeva naknadu troškova "sudske pristojbe po odluci suda", ali nije određeno naveo pravne radnje za čije poduzimanje zahtijeva naknadu sudskih pristojbi, niti iznos (visinu) sudskih pristojbi čiju naknadu zahtijeva za pojedinu parničnu radnju iako je to bio dužan učiniti u skladu s odredbama članka 164. stavaka 1. i 2. ZPP-a. Zbog toga tužitelj nema pravo na naknadu troškova eventualnih sudskih pristojbi za tužbu i presudu.

Stoga tužitelj neosnovano zahtijeva naknadu troškova postupka u iznosu od 214.515,75 kn pa je u tom dijelu valjalo odbiti njegov zahtjev kao neosnovan.

O tužiteljevom zahtjevu za sastavljanje predmetne žalbe od 8. siječnja 2007. protiv pobijane presude je već odlučeno točkom III. izreke presude ovoga suda poslovni broj PŽ-772/2007-4 od 22. studenoga 2011. na način da je taj zahtjev odbijen kao neosnovan. Budući da rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-147/12 od 8. prosinca 2015. nije ukinuta i navedena odluka o troškovima, to ovaj sud nije ponovno odlučivao o tim troškovima.

Slijedom navedenog valjalo je, na temelju odredaba članka 373. točaka 2. i 3. ZPP-a, preinačiti pobijanu presudu u točki I. njezine izreke kako je navedeno u izreci ove presude.

Zagreb, 18. rujna 2019.

Predsjednik vijeća
Bogdana Crnokrak, v. r.

Za točnost ispravka – ovlašteni službenik
Brankica Curman